

LA BANDERA CATALANA

SETMANARI CATALÀ IL·LUSTRAT

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

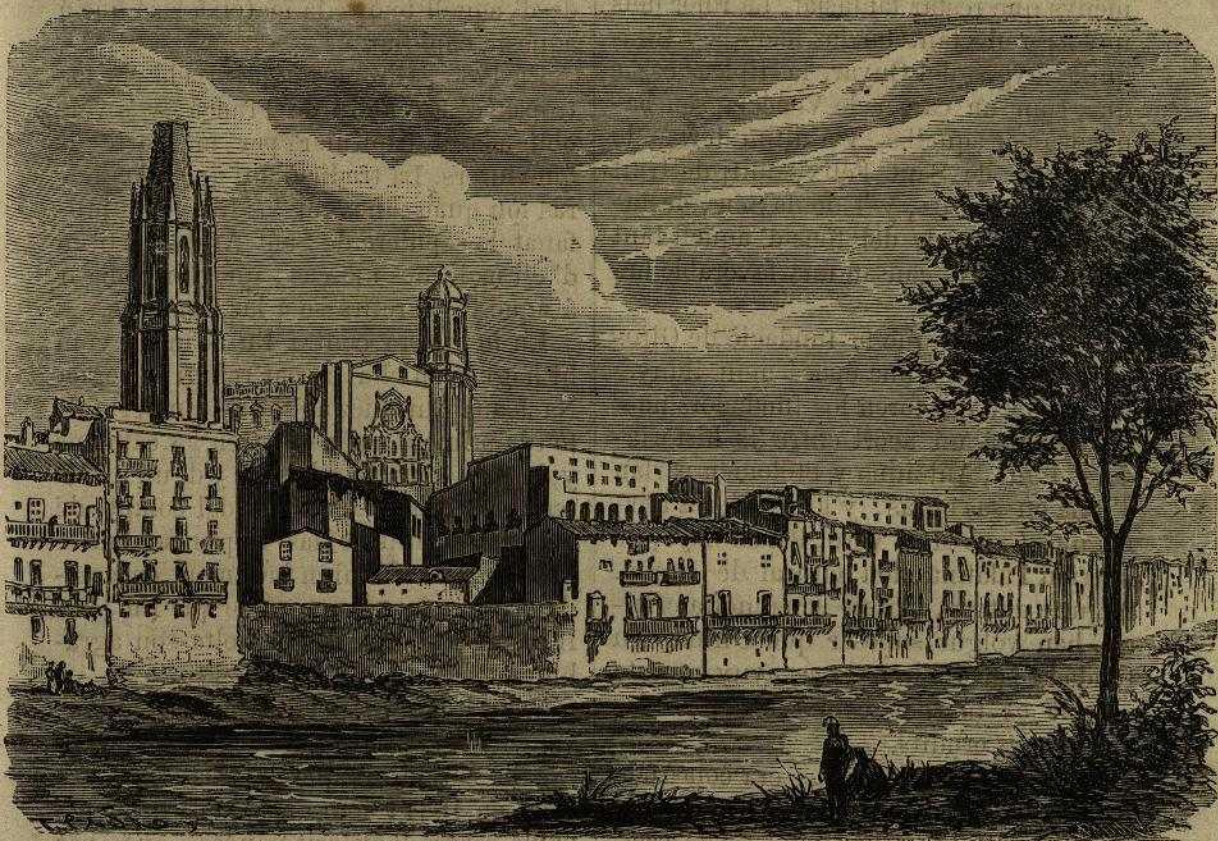
En Barcelona portat á domicili.	4 rals trimestre.
Fora de Barcelona, enviat.	6 » »
Número sol.	2 cuartos.
Número atrassat, comprat á la Administració.	2 »

Los suscriptores de fora de Barcelona deurán enviar per adelanta lo import de las suscripciones en sellos de franqueix.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Carrer de la Cera, número 51, baxos.

La correspondencia al igual que 'ls periódichs de cambi deurá dirigirse al Pasatje de Colon, núm. 3, pis primer.

Vista general de Girona.

SUMARI.

Girona, per Joseph Fiter i Inglés. — Llegendas del treball, per Antoni Careta y Vidal. — Entre dos vius, (traducció) per Enrich Franco. — Poesias: Amor, per Víctor Balaguer. — La rosa desfullada, per J. Maria Codolosa. — Novas. — Llista de suscripció per las víctimas del vapor. *Expreés*.

GIRONA

En lo constant propòsit de donar á conèixer á nostre benvolgut poble, las jóyas mes preuhadas que com á preciós florò forman la rica corona catalana, doném avuy, en nostre setmanari, una vista de l' immortal ciutat de Girona. Immortal he dit, y á fé que be escau aquest títol al poble qu' ha immortalisat sa historia, per sos fets sempre grans y heroichs.

Quan, á la cayguda de la tarde, lo foraster distingeix la vista general de Girona, desd' el punt que 's presa la qu' avuy doném en LA BANDERA, no pot menys que restar fantasiat. La rojor dels núvols reflectant en las mansas y tranquillas aygas del Onyar, las típicas casas que, com un carrer de Venecia, son banyadas per aquellas, y á últim terme lo campanar de Sant Félix, mitj destruit per los francesos, y l' de la Séu, destacantse per fosch del fons d' aquell tant bonich quadro, causan una favorable impressió.

Es innegable que la fundació de Girona, 's remonta á una época molt llunyana, y sobre quí foren los fundadors no s' ha arribat á un acort entre 'ls historiadors. Plíni, Antonino y Ptolomeu parlan d' ella en sas obras, y lo P. Florez afirma que Cayo Marí Vero, fill de Cayo, de la tribu Palatina, fòu natural de Girona. Alguns autors, potser sens molta crítica, han volgut suposar que Girona fòu fundada pèls Hebreus, mes avuy aquesta aserció es tinguda com á falsa, per los autors mes erudits.

En temps dels Romans era coneguda per *Gerunda*, y encar que poch mentada en los anals d' aquells temps, es de creu-

re que, havent rebut los honors de ciutat llatina, y gracias á sa proximitat á Ampúrias, que com se sab, era població mol important alashoras, Girona devia esser bastant considerada per los conqueridors del món.

Cayguè, en lo sègle v, en poder de 'ls gods, y poch's son los fets importants que las cròniques nos refereixen, succehits durant aquella dominació en Girona. Quan després de la batalla de Guadalete, la prengué Muza, y en 785 caiguè novament en poder dels cristians, essent tres voltas guanyada y perduda altres tantas, en lluyta contra 'ls alarbs.

Erigida en Comptat, se negá Girona á pendrer part en lo alsament d' Aison contra 'ls franchs, y en temps d' En Mirò II, fòu presa per lo walí Abdel-Melek, gendre del califa de Córdova, y la major part dels habitants foren assassinats. Mes, recobrada de nou, s' incorporá aquell comptat al de Barcelona en 874, corrent desd' aquell temps la mateixa sort que á aquesta capiguè.

En 1285, Girona fòu assetjada per las tropas d' En Felip de França, y 's vejà obligada á capitular per mancarli 'ls queviurers. La tradició diu que á las horas fòu quan, havent los francesos profanat lo sepulcre de Sant Arcís, sortiren d' ell malignes moscas, que van obligar á aquestos á retirarse á las fronteras.

En la guerra contra En Joan II, com hi haguès en ella cercat refugi la regna Na Joana Enriquez ab sòn fill En Ferrant, fòu la primera qu' assetjaren los catalans y després d' un llarch setje y d' un assalt terrible, caiguè en poder del compte de Pallars, capdill de las tropas catalanas. Los Gironins salvaren braument en aquella ocasió á la regna, per lo que En Joan II los mostrá mes d' una volta son agra-himent.

Quan la guerra dels segadors, fòu novament assetjada, y va lograr fer aixecar lo cercle als que la cercavan. Mes tart, en 1684, fòu un baluart inespugnable contra l' exèrcit francès, que, per

tercera volta, havia enviat lo rey de França En Lluís XIV, pera apoderarse d' ella. Novament cercada fou la plassa per lo duch de Noailles en 1710, y tinguè que capitular, si be després d' heroichs esforços y d' un setje de mes d' un any.

Conegutssón, y nó 's borrarán tan fácilmente de la memoria de tot bon catalá, 'ls actes de vér heroisme, á cap portats pels gironins, durant la trahidora guerra del francés, á principis del segle actual.

Girona conserva monuments de molt preu per sas formas arquitectónicas; desde el románich fins al renaixement, están allí representats tots los mes richs istils d' arquitectura. La Séu, obra gòtica del segle xv, fou dirigida per lo famós arquitecte En Guillem Bofy. Se puja á aquell temple per un' escalinata de 86 grahons. La Colegiata de Sant Félix, los banys arabs, Sant Pere de Galligans en fi, són bona prova de lo qu' he dit. No fá molts anys que, gracias á las investigacions de alguns sávis, se descubriren algunas pedras hebreuas de no poca importancia.

Girona es una de las poblacions que mes ha trevallat pera propagar l' amor á las lletras, y á la historia patria.

La « Associació literaria » d' aquella ciutat, ha donat á conèixer ab sos certámens, travalls d' alta importancia, y alguns fills il·lustres de Girona s' han ben inspirat mes d' una volta en sa gloriosa historia pera polsar la lira del poeta.

JOSEPH FITER É INGLÉS.

LLENDAS DEL TRAVALL

L' estudi de la literatura popular, interessant baix molts conceptes, fou casi del tot menyspreat en nostra Catalunya, fins que va vindre 'l renaixement de las lletras patrias. Llavors comensaren los poetas á ferne imitacions, lo que, sens dupte, principiá á donar fesomia característica á nostra literatura, quan lo respectable senyor don Manel Milá recullí

de boca del poble algunas poesías y narracions que, acompanyadas d' un estudi, publicá ab lo títol de « Romancerillo catalan. » Anys després, lo infatigable catalanista y distingit Mestre en Gay Saber don Francesch Pelay Briz, comensava la publicació de las « Cansons de la terra, » lletra y música, de las que ja han eixit quatre volúms, ab abundò de curiosas notas, y ab copiosas variants, aixís catalanas com de pobles estrangers.

Aquets exemples han sigut un poderós estimul, com ho demostran la publicació de tres volúms de rondallas, que diligentment, ab lo títol de « Lo rondallayre, » ha fet lo conegut escriptor don Francisco Maspons; lo llibre titolat « Jochs de la infancia, » en que 'l mateix autor reuneix los jochs, dítas y cants de las criaturas (*); lo « Llegendari, » que, á més de la continuació de las obras anteriors, está apariant; un aplech de supersticions de Catalunya, qu' está fent un altre amich nostre; y no son pocas las colleccions de corrandas y aforismes que hi ha inéditas.

Donchs bè: nosaltres, també sentím gran amor per esta poesia, encisadora per lo senzilla, y havem procurat á fer lo possible pera estudiarla. Un dia, sentint contar d' un corder anomenat Llimona, que en lo passat segle feu una corda que causá admiració á tots los del ofici, perqu' era vuyda de dintre, nos vingueren á la memoria algunas relacions que d' anys teniam oblidadas, maravellosas las unas, altrás molt dins del ordre natural, que 'ns feren naixe la idea de que podria ferse un aplech bastant llarch y curiós de *llegendas del treball*. Mes com per' nosaltres fora empresa temeraria lo intentarho, nos acontentarém oferintne unas quantas á nostres llegidors. ¿Quí sap

(*) Quan ja 'l senyor Maspons tenia molt avansada aquesta obra, aparegué en la " Revue des langues romaines " un estudi sobre 'ls jochs dels infants de Catalunya. Com no tenim esment de cap aplech semblant en aquesta ni en altra literatura, creyém que la nostra es duas vegadas deutora d' agraïment á dit senyor.

si algú, ab mes forsas, durá á cap lo pensament?

LA MESTRÍA

Un fadrí aguller volguè passarse mestre, y á est fi va dirigir-se als prohoms del gremi, que li donaren á fer per exámen una agulla ben fina. Ló dia assenyalat per có, compareguè 'l jóve davant d'ells y 'ls mostrá un' agulla que va de-xarlos admirats per lo subtil y ben feta. Es d' advertir que llavors, y mes que mes en aquest pays, las agullas de cusir se feyan, y 's fan encara, per procehiments manuals, ls que no permet que se 'n treballen sino de grossas, pus las xicas s' han de fer ab máquina; pero aquella era una excepciò, com que 'ls vells mestres no s' hagueran vist ab cor per empendre una cosa semblant.

— Be, be, — digueren; — t' has lluhit. Ets tot un mestre.

— Miréuvosla bè, — va respondre 'l fadrí. — ¿No hi veyeu una cosa diferente de las altrás agullas?

— No, pero es molt ben feta, aixó sí.

— Donchs miréu, — va fer ell.

Y agafant la punta ab los dos dits de la má esquerra, y tirant ab las unglas de la dreta lo cos, mostrá un' agulla encara mes xica, qu' era enveynada dins de l' altra, y (cosa estranya,) un cop unidas, no s' hi coneixia cap juntura.

(Seguirá.)

A. CARETA.

ENTRE DOS VINS

TRADUCCIÒ D' ERCKMANN-CHATRIAN

Durant la celebraciò de la Missa del Gall de 1847 en Falsburg, lo secretari del Jutjat de pau, Conrat Spitz y jo, donarem fi á lo terç got de *ponche*, en lo

café Schweitzer, prop de la porta d' Ale-manya.

Las campanas havian parat lo seu vol: tot lo mon estava en la esglesia feya ja un quart d' hora; la viuda Schweitzer, ans de partir, havia apagat los quinquès; la candela colocada entre Spitz y jo, llumenava ab feble claror un cantò del billar y nostres vasos; lo demès se perdia en l' ombra.

La serventa Gredel parlava en veu baixa á la cuina ab un trompet d' húsars, y nosaltres haviam sentit rodolar una cadira en mitx d' aquella quietut.

En aquell moment me diguè lo secretari:

— ¿En qué consisteix, mon ben volgut senyor Vanderbach, que á n' aquest' hora misteriosa... sens haver sigut des-pedits de nostre sèti del café Schweitzer, nos trovém en la estada d' Holbein lo teixidor, á la fi del carrer dels Graners y de las antigas Carnicerías?

Aquestas paraulas me deixaren sor-prés... Vaig mirar al meu voltant, y regoneguí que, en efecte, estavam sentats en una habitaciò tant baixa de sostre, que casi tocavam ab lo cap á las fumadas vigas. Las vidrieras emplomadas, estavan mitx cubertas per la neu; un teler de teixidor en forma d' armari, trocas de cánem penjadas en lo sostre, un torn de filar, unas devanadoras, llançadoras, un bagul vell, llit ab cortinatje de percal gris, un' antiga cadira de brassos ab setial de cuyro, bruyit com bassina de barber, tres cadiras en un estat no molt sá, y una Verge de guix al fons d' un ninxo, cordas de fil d' empalmar posadas en tots sentits, y de las quals penjavan draps, mitjas vellas y mocadors desfla-garsats. Héus aquí tot lo que s' ovirava en aquell extrém del mon de déu pams d' amplària y cinch d' alcària. Las mitjas queyan sobre 'l mèu nas, y las cordas s' encreuhavan al nostre voltant com telas d' aranya. Finalment, entre lo bagul y 'l peu del llit, hi havia una perruca gro-guena, qu' al mirarla ab atenciò, va pa-

reixerm' la de l' avi Holbein, caiguda allí feya quinz' anys, y la qual encare dormia tranquilament, mes groga y mes arrugada qu' una mómia del temps de Sesostris.

Pero lo que mes m' admirá, fòu que, atansantme vers Conrat Spitz pera demostrarli la meva sorpresa, vaig trovarme devant per devant d' una garça vella, posada en lo pal de la cadira del secretari... ab lo bech dret, lo cap enfonsat fins al coll, los ulls cuberts d' una tela blanca qu' aixecava de tant en tant, y sas petites y secas potas negras clavadas en la corcada fusta. Estava inmóvil y pensadora.

Jo vaig capir immediatament que Spitz, conegut per lo seu caràter mofador, s' havia trasformat en una garça, pera riur-rers' de la meva confusió: ré' mes natural; s' havia aprofitat del moment en que jo havia tombat lo cap... Per lo demes, lo seu trajo negre, sa corbata blanca, sas mans petites y nerviosas l' hi facilitavan grans médis per' aytal transformació.

— ¡ Oh, company! l' hi diguí: si pensas mofarte de 'l meu aturdimient, vas molt errat... No serè jo qui s' admire d' estas cosas... En la meva infantesa, he sentit narrar moltras històrias consemblants.

— No es per aixó pera lo qu' he pres esta forma, respongué: sino perque així estich mes á plé. Las cadiras tenen lo setial molt dur, y no 'm trovo be en ellas. En aquest pal, que sembla fet exprès per mí... estich molt mellor.

Comprenguí que las sevas rahons podian esser bonas. No obstant, la nova fesomia va pareixerm' en extrem rara, y la vaig mirar ab marcada curiositat. Son bèch, d' un negre brillant, las ninas de sos ulls que brillavan com l' ágata, y sa actitud pensadora, y á mes, lo fons de l' habitació atravesat per cordas inestricables, y certa odor indefinible á humitat, me conduhian al éxtasis per camins ben vulgars.

— Conrat,—li diguí, dissimulant mos

verdaders pensaments: — m' estranya qu' Holbein, sa muller y sa filla la bornia abandonen sa casa á mitja nit... perque, á la fi, si nosaltres no fossem honrats, si no formessem part de la magistratura, podriam molt be endúr-noshen aquestas trocas de cánem, aquesta pessa de tela, aquesta Verge de guix... com igualment lo torn, lo bagul y tot lo demès... ¡ Hi ha tants pillastres en lo mon !

— ¡ Oh !... — me respongué; — aquí estich jo pera guardar la casa.

Aixó fòu pera mí un raig de llum. Jo havia vist ab frecuencia en la porta de la casa y en las finestras, á flor de terra... una garça. Havia mirat sempre á n' aquest animal ab tanta desconfiansa, com á la mare d' Holbein, la de las mans senyaladas per grossas y blavencas venas, la de fesomia cóncava y ulls plorosos... la de 'ls cabells mes blanchs que 'l líl.

— ¡ Eh ! — me deya la vella movent lo cap; — miráu lo meu aucell... voldriau que fòs vostre... ho comprench; ¡ pero forma part de la familia !

Alashoras ja no vaig duptar que la garça era lo mateix Conrat Spitz.

Lo segretari anava allí pera descansar de las sevas fatigas, vejentse tant ben cuidat per aquella bona gent.

Vaig comunicar la meva suposició á la garça, y aquesta me respongué:

— Senyor Vanderbach, sòu mes entés de lo que jo 'm pensava. En efecte, sò jo. ¿ Qué voleu? La vella Úrsula 'm cuida bè: ella 's privaria de tot ans qu' á mí 'm manqués res... Quiscun tè los seus capritxos.

Proseguírem d' esta faysò, fins que 'ls crits d' Holbein, de sa muller y de sa filla se deixaren ohir en lo carrer.

Traspassaren la plassa rublerta de nèu, en tant que las campanas anunciavan lo fi de la missa.

Holbein baixá los tres grahons de sa casa, cridant:

— ¡ Orchel, ja t' has oblidat de tancar la porta ! ¡ Lo dimoni se t' enduga ! ¡ De fixo que nos haurán robat !

Entrá, y al véuerem' sentat enfront de 'l llum, exclamá:

— ¡ Ah ! ¡ Si está aquí lo senyor Vanderbach !

Aprés la vella ab un llibre d' oracions, y la filla espolsantse la neu que duya en los baixos de 'l seu vestit, entraren, saludantme una darrera l' altre.

— Déu 'us beneheixca.

La garça, d' una volada se n' aná á l' espatlla de la vella, y Holbein, esguardantme, diguè á sa muller:

— ¡ Eh, qué tal ! ¡ Lo bó de 'l senyor Vanderbech ! ¿ Cóm redimoni ha vingut aquí ? Fa cara d' haver fet quelcun excès.

— Sí, — diguè la muller ; — acompanyal á ca sèua.

— Aném, senyor... — diguè lo teixidor ; — es ja molt tart... Apoyéuse en lo meu bras.

— ¡ Oh, no ! Tornarè sol, — li respenguí.

— Lo mateix tè... lo mateix tè... Féume la mercé d' apoyarvos una mica.

Surtírem al carrer, en lo quin hi havia dos pams de neu.

— ¿ Y lo meu amich Spitz ? — vaig preguntarli.

— ¿ Quín Spitz ?

— ¡ Lo secretari ! ¡ La garça !

— ¡ Ah ! Sí, sí ; ja 'us comprench... La garça se 'n va á dormir... ¿ Haveu parlat ab ella ?... ¡ Es un animal molt intelligent !

Lo bó d' Holbein va conduhirme fins á la porta de ma casa. La serventa, que m' esperava ab ansietat, l' hi donguè las gracias.

Aquella nit vareig dormir com un benaventurat.

A l' endemá, quan vareig trovar á Spitz, no fíu menbrança de res : suposava que jo havia surtit sol del cafè, y havia entrat tambolejantme en la estada d' Holbein.

Per lo demès, jamay volguè convenir en la seva transformació, y, lo qu' es mes estrany encara, s' empenyava en que tot havia sigut efecte... de la meva borratxera.

¡ Mofeta ! ¡ Calumniador !

E. FRANCO.

POESIAS

AMOR.

Jo só sospir y música,
Só cant y poesia,
La mes gran de las joyas,
Lo mes greu dels dolors,
Só en lo cel una estrella,
En terra una armonía,
Jo só l' himne que cantan
Y entenen tots los cors.

Jo visch en la mirada
De flama voluptuosa
Que llensa d' una nina
L' ull treluzant y encés,
Y só l' alé balsámich
D' una boca de rosa
Que ab un sospir s' exala
O qu' esclata ab un bes.

Jo de las flors nascudas
Dels besos misteriosos
Que 's donan invisibles
Vaguejants esperits,
Só lo perfum qu' embauma
Los boscos silenciosos
Tot discorrent pels ayres
A l' ombra de las nits.

Jo brillo en l' ayga pura
Del rajolí de plata
Que cau en la petxina
Marbreada de la font,
Y 'm porta en sas entranyas
Lo núvol d' escarlata
Que al càurer de la tarde
Passeja l' horisont.

Jo alento 'l cor dels hòmens,
Jo encench l' ull de las ninas,
Jo tinch per mas venturas
Y tinch per mon conhort,
Visions encantadoras,
Imatges peregrinas,
Vesllums maravellosos
De màgich resplendor.

Estels esplendíssims
De cercies lluminosos,
Onadas d' or y rosa
En espays infinits,

Ardentas soleyadas
De dias xardorosos,
Placévolas celístias
De perfumadas nits.

Aucells y flors hermosas
De tots colors y galas,
Perfums y flors y baumes
De singulars virtuts,
Y papallonas blanques
D'esplendorosas alas,
Y rítmicas cadencias
De cants desconeguts.

Jo habito en los abismes,
Jo rodo en las esferas,
Jo só lo cos volátil
Del éter lluminós,
Posada tinch entr'àngels,
Romanch entre las feras,
Per mon alé y ma vida
Lo món es mes hermós.

Tot quant s'anima y gosa,
Tot quant se mou y gira,
Tot quant riu y belluga
Dessota lo cel blau,
De ma saba s'alenta,
Per mí tant sols respira,
Per mí los joys disfruta
De saborosa pau.

Títill-lo jo en las vuydas
Regions del hemisferi,
Ne puja al cel un núvol
Y 'm baixa un raig de sol;
Per mí ne té cad'home
La sombra d'un misteri,
Per mí té cada dona
Lo baume d'un consol.

Se 'm troba entre la boyra
Que sobre 'l riu oscila,
Y en los colors del iris,
Y en lo blanch del estel,
Y só lo riell de plata
Qu'en una mar tranquila
Y en nit de lluna clara
Fa via vers lo cel.

Lo foch follet me porta
En sa flama ensofrada,
Y en sa color trencada
La llum crepuscular;
Me perdo en los ombrívols
Fondals de la enramada,
Me bressan en sos brassos

Las onas de la mar.

En los palaus jo poso
Y poso en las cabanyas,
Plahers dono els alegres,
Cónhort als afligits;
Trasmudo en ricas hortas
Los erms de las montanyas
Y en claretats espléndidas
Las tenebrosas nits.

En tálams honorables
Ne só la etxisadora
Fosfórica lluernia
Dels conjugals plahers;
En saturnals impúdicas
Ne só la ubriacadora
Aromática flama
Del rojos pebreeters.

Só esperit en los ayres,
Llumera matutina,
Antorxa en las tenebras
Y perfum en la flor;
Jo só la pura essencia
De la bontat divina,
Jo só l'amor, ¡oh nina,
¡oh nina del meu cor!

VICTOR BALAGUER.

LA ROSA DESFULLADA.

N'era una petita rosa
Fullas de color de foch,
Tant pura, tendra y graciosa,
Que sovint l'aura amorosa
La gronxava poch á poch.

Lo meu cor la pretenia
Y arrancarla prou volia;
Mes ¡ay! tant l'aymava 'l cor,
Que á ferho no s'atrevia
Per por de causar sa mort.

Un que per allí passava,
L'arrancá sens mirament,
Y 'l meu cor sanch destilava
Mirant com la desfullava
Y sas fullas duya 'l vent.

L'aura ha donat al oblit
A la rosa que gronxava;
Mes jo, que só recullit
Las fullas que 'l vent portava,
¡Las guardo encara en mon pit!

J. M. CODOLosa.

NOVAS

Lo « Diari de Barcelona » 's fá eco de que lo senyor doctor Thebussem está queixòs de que en las tarjetas postals no s' haguès complert la disposició tornant l' escut d' Espanya tal com era avans de la revolució. Com nosaltres tenim entés que la tal ordre vol dir afóra la representació de las barras catalanas-aragonesas, y de las cadenas de Navarra en los quarts del escut d' Espanya, creyém que 'l senyor doctor Thebussem, que no déu esser catalá, li haurá fet mal d' ulls lo veure aquests signes gloriosos en las novas tarjetas. No 'u trovém gens estrany; lo que si 'ns admira es veure com un diari catalá consent en estampar cosas contra nostra tant gloriosa y heroyca Catalunya.

Per lo demès, felicitem al Govern, que per lo vist, en l' escut d' eixas tarjetas, vol seguir lo camí recte de la justicia, donant l' importancia que 's mereix á nostra terra.

Havém rebut un tomet de poesías catalanas, titolat « Espigas y Rosellas, » y degut al jove escriptor En F. Comerma Bachs. Lo recomaném á nostres suscriptors.

Demá diumenje 29, la « Societat d' Euterpe » celebrarà en lo Tivoli un escullit concert, y la suma que 's recaudi 's destina á aumentar los fondos necessaris pera la construcció del panteon projectat pera tancar las cendras del malaguanyat músich poeta En Joseph A. Clavè. Com sabem que será ben escullit lo programa, y que junt ab l' « Eco de Euterpe » 's repartirà la vista del panteon, no dubtém que será nombrosa la concurrencia.

Nostra Redacció ha sigut darrerament visitada per la revista madrilenya, *La Ilustración de la mujer*, que dirigeix la coneguda escriptora castellana, Na Sofia

Tartilan, y per la *Gazeta Internacional* que veu la llum pública en Bruselas. Abdós periódichs, notables per los treballs que en sas páginas publican, mereixen los recomaném á nostres suscriptors y per nosaltres, al créurens honrats ab la visita 'ns comprometém tornarlos lo cambi.

LLISTA DE SUSCRIPCIÓ

PER SOCORRER Á LAS VÍCTIMAS DEL VAPOR «EXPRES.»

Nostra benvolguda Barcelona acaba de presenciar una espantosa catástrofe y 'ls habitants de nostra antiga ciutat están encara consternats. La honrada classe treballadora catalana, per nosaltres tant considerada, ha sigut quina ha rebut lo pes terrible d' aquella gran malauransa. Las víctimas son nombrosas y deber es de tota persona caritativa, auxiliar en lo que puga á sos germans nafrats y á las familias dels que periren en la explosió del dia 17 d' Agost.

Nostras dignas autoritats han obert pera aixó una suscripció que, gracias á Deu, va donant bons resultats. Nosaltres no havém sigut oficialment convidats á depositar nostra almoyna ni rebre las dels que com nosaltres senten l' amor al pro-hisme y á las cosas de la terra, pera contribuir á tan filantròpich fi. Mes, sia com se vulla, creyém que, devant de la desgracia, no 's dehuen mirar tals mesquinesas y per aixó havém decidit obrir en nostre setmanari una llista setmanal de suscripció pera socorrer á las víctimas, y 'l total d' ella s' entregará al senyor Alcalde, pera que fassia arribar las quantitats á mans dels infelisos perjudicats per aquella catástrofe.

Las quantitas 's recullirán en lo Passatge de Colon, 3, 1.ª, tots los dias de 2 á 3 de la tarde, y en lo carrer de la Cera, 51, imprenta, de 7 á 12 del mati y de 3 á 7 de la tarde dels dias feyners.

1.ª Llista de suscripció.

Redacció de LA BANDERA CATALANA.	100 rs.
Una persona caritativa.	4 »
J. Y.	10 »
P. F.	10 »
D. F. é I.	4 »
A. B.	4 »
J. F. L.	10 »
D. H.	10 »
Una amiga dels pobres.	12 »
Don Antoni Torrents y Monner.	8 »
L. P.	2 »
F. C.	10 »
Suma.	184 »

BARCELONA

IMPRENTA D' ESPASA GERMANS Y SALTAT
Rabador, 39 y 41, y Cer 51